

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7176 van 11 februari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Armeense nationaliteit, op 21 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 oktober 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 2 mei 2007, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 2 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 3 oktober 2007 aan verzoeker werd betekend, luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad.

Betrokkene werd veroordeeld op 22/12/2005 door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding wegens poging tot misdaad, diefstal met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen aan een ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare functie. Betrokkene werd veroordeeld op 23/02/2006 door de Correctionele Rechtbank van Br(u)ssel tot een gevangenisstraf van 7 maand wegens poging tot misdaad, diefstal met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen aan een ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare functie.

In toepassing van artikel 7-3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Artikel 42 van de wet van 15.12.1980

(…)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

2.1. Daar de nota met opmerkingen van verweerder niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dient deze nota, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid, van dezelfde wet ambtshalve uit de debatten geweerd te worden.

2.2. Verzoeker vraagt om, in hoofdorde en alvorens recht te doen, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen:

“Zijn de artikelen 230§1 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van (de) Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in combinatie met artikel 39/2§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in strijd met het artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in de mate waarin dit laatstgenoemde artikel bepaalt dat (de) rechtsmiddelen een onderzoek van de wettigheid maar ook van de feiten en omstandigheden moet toelaten van de voorgenomen maatregel terwijl de artikelen 230§1 van de wet van 15 september 2006 in combinatie met het artikel 39/2§2 van de wet van 15 december 1980 enkel in een onderzoek naar de wettigheid en niet van de feiten en omstandigheden van de voorgenomen maatregel voorzien?”

Artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG), dat bepaalt wie de begunstigden zijn van deze richtlijn, luidt evenwel als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij zijn vestigingsaanvraag heeft ingediend, een burger is van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Armeense nationaliteit, vraagt immers de vestiging in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdende aspect, dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu.

Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de Richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn en evenmin op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen die een interpretatie aan de bepalingen van deze richtlijn geeft.

Op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen met betrekking tot de draagwijdte van artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en omdat de Raad bovendien, gelet op artikel 234, derde lid, van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap, goedgekeurd bij wet van 2 december 1957, niet gehouden is een prejudiciële vraag te stellen aangezien zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

3. Onderzoek van het beroep:

3.1. Verzoeker betoogt, in een eerste middel, dat artikel 43, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het enkele bestaan van strafrechtelijke veroordelingen niet voldoende kan zijn om de aanvraag tot vestiging te weigeren en dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom de strafrechtelijke veroordelingen van die aard zouden zijn om het inroepen van redenen van openbare orde te rechtvaardigen, zodat bijgevolg het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden zijn.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat de gedragingen die verweerder er toe gebracht hebben om tot dit besluit te komen worden weergegeven in de bestreden beslissing. Er wordt immers gemotiveerd dat verzoeker zich schuldig maakte aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging en slagen en verwondingen toebracht aan een ministerieel ambtenaar. Tevens wordt aangegeven dat verzoeker effectief voor de gepleegde feiten werd veroordeeld, wordt de zwaarwichtigheid van de feiten benadrukt door de vermelding van de straf waartoe verzoeker werd veroordeeld en blijkt uit de, in de bestreden beslissing opgenomen, opsomming dat verzoeker recidiveerde. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 61, iuncto artikel 43, 2°, van de Vreemdelingenwet, zou geschonden zijn.

Waar verzoeker nog stelt dat geen rekening werd gehouden met het oude karakter van de feiten, met zijn probleemloze reïntegratie in de Belgische samenleving en het feit dat hij geen actueel gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een aantal beweringen en dat de vaststelling of iemand een actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde niet louter afhankelijk is van het tijdstip waarop hij een

laatste stafbaar feit pleegde doch ook kan afgeleid worden uit de aard van de gepleegde feiten en de vaststelling dat herhaalde malen strafbare feiten werden gepleegd en dat deze gegevens, in casu, werden vermeld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat aangezien het actuele gevaar dat hij zou betekenen voor de openbare orde niet werd geëvalueerd en dat aangezien er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van zijn verwijdering op zijn privé-leven en zijn familiale banden in België, er dient te worden besloten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 werd miskend.

Wat betreft de grief dat verzoeker geen actueel gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opdat er sprake zou zijn van een schending van het recht op een gezinsleven zoals dit voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM, dient in eerste instantie te kunnen worden vastgesteld dat er een effectief beleefde gezinssituatie bestaat. Er dient bijgevolg een voldoende hechte relatie te bestaan tussen de vreemdeling en diens familie in de ruime zin van het woord. Verzoeker stelt een gezin te vormen met zijn partner en twee kinderen doch laat na deze loutere bewering op enigerlei wijze te staven. Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt daarentegen dat op het adres waar verzoeker verblijft geen partner en kinderen staan ingeschreven en dat deze evenmin werden aangetroffen bij een politiecontrole die werd doorgevoerd. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet om een verblijfsrecht verzocht in functie van zijn partner en kinderen, doch in functie van zijn ouders, zodat niet is komen vast te staan dat verzoeker een gezinsleven heeft met een vrouw en twee kinderen. Waar verzoeker nog duidt dat hij momenteel bij zijn ouders woont en dat hij ten hunnen laste is, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich pas in het jaar 2007, op zevenendertigjarige leeftijd, op een recht op gezinshereniging met zijn ouders beriep, op het ogenblik dat hij door de Belgische autoriteiten administratief van zijn vrijheid was beroofd wegens illegaal verblijf en op het punt stond gerepatriëerd te worden naar zijn land van herkomst. Uit deze omstandigheden kan evenmin zonder meer afgeleid worden dat hij een stabiel familiaal leven in België heeft.

Zelfs indien nog zou verondersteld worden dat verzoeker enig, door het EVRM beschermd, gezinsleven heeft in het Rijk, dan nog sluit dit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het

legaliteitscriterium bestaat geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe de vestigingsaanvraag van vreemdelingen te weigeren en artikel 7 van dezelfde wet vormt de rechtsgrond om een vreemdeling uit het Rijk te verwijderen. De bescherming van de openbare orde vormt verder een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zodat ook aan het zogenaamde legitimiteitscriterium lijkt te zijn voldaan. Verzoeker voert evenwel aan dat de bestreden maatregel niet noodzakelijk is. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent is en indien deze proportioneel is. Verzoeker toont niet aan dat de weigering door het bestuur om hem toe te laten zich op het grondgebied te vestigen niet relevant zou zijn teneinde het door het bestuur nagestreefde doel, de bescherming van de openbare orde, te bereiken. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn privé-belangen zwaarder doorwegen dan de belangen waarover de overheid dient te waken. Hij erkent daarentegen de zwaarwichtigheid van de door hem gepleegde feiten. De verwijzing naar de rechtspraak inzake vreemdelingen van wie het verblijfsrecht werd beëindigd en die werden uitgewezen is, in casu, niet dienend daar verzoeker nooit werd toegelaten tot de vestiging of gemachtigd werd tot een verblijf. Verzoeker verwijst slechts naar een langdurig illegaal verblijf, wat op zich ook een misdrijf is en dus bezwaarlijk in zijn voordeel kan spelen. Verzoeker licht verder niet toe waarom het voor zijn ouders, die onlangs de Belgische nationaliteit verworven hebben, doch die het overgrote deel van hun leven in Armenië hebben gewoond, onmogelijk zou zijn om enig familieleven, zo dit al bestaat, in Armenië verder te zetten (Hof Mensenrechten, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996). De Raad benadrukt voorts dat het volgens een principe van internationaal recht aan staten toekomt toe te zien op de toegang en het verblijf van vreemdelingen en onder hen de criminelen uit te wijzen (Hof Mensenrechten, Boughanemi v. Frankrijk, 24 april 1996; Hof Mensenrechten, Bouchelkia v. Frankrijk, 29 januari 1997) en dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat de staat een algemene verplichting zou hebben om de keuze van echtparen te eerbiedigen en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten (Hof Mensenrechten Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, met verwijzing naar Hof Mensenrechten, Abdulaziz and Others v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker opnieuw stelt dat de formele motiveringsplicht werd miskend omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt of het bestuur de elementen die in zijn voordeel spelen in aanmerking heeft genomen, kan gesteld worden dat artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht oplegt aan het bestuur en dat de motiveringsplicht die opgelegd wordt door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 enkel tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, gezien de verwijzing naar het gevaar dat verzoeker uitmaakt voor de openbare orde, duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. De formele motiveringsplicht heeft niet tot gevolg dat het bestuur alle stukken uit het haar ter beschikking zijnde dossier aan een bespreking dient te onderwerpen of dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht (R.v.St., nr. 121.730, 16 juli 2003). Gelet op de gedetailleerde bespreking van de bestreden beslissing in het verzoekschrift kan verzoeker trouwens niet in redelijkheid voorhouden dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.